

Народився 8 листопада 1934 р. у с. Гаї Дідковецькі Бродівського району Львівської області.

У 1952 р. вступив на геологорозвідувальний факультет ЛПІ. В 1957 р., отримавши диплом гірничого інженера-геофізика, Дмитро-Мар'ян Лящук почав працювати оператором комплексної геофізичної партії Західно-Сибірського геологічного управління.

Протягом 1959–1965 рр. був оператором, інтерпретатором, начальником сейсморозвідувальної партії Західно-Української геофізичної розвідувальної експедиції тресту «Укргеофізрозвідка» (згодом — об'єднання «Укргеофізика»), де займався пошуками і розвідкою нафтогазових об'єктів у Карпатському регіоні. З 1965 до 1967 р. він працював начальником дослідно-методичної партії з вивчення геологічної ефективності нових методів сейсморозвідки: регульованого спрямованого прийому, спільної глибинної точки, інтегрального прийому сейсмічних хвиль. З 1968 р. — головний геофізик, а з 1970 р. — начальник партії машинної обробки геофізичних матеріалів ЗУГРЕ.

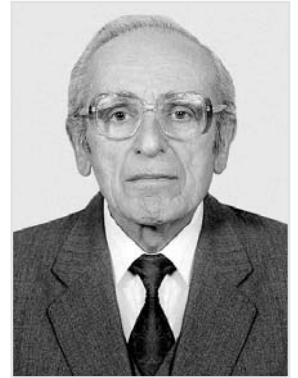
У 1974 р. у Київському державному університеті ім. Т. Г. Шевченка Дмитро Несторович захистив кандидатську дисертацію «Ефективність методів СГТ та інтегрального прийому на прикладі Львівського палеозойського прогину».

Упродовж 1982–1988 рр. завідував лабораторією методики сейсморозвідки УкрДГРІ. З 1988 до 1994 р. обіймав посаду головного інженера, а протягом 1994–2008 рр. — головного геофізика ЗУГРЕ. В той період основним напрямком діяльності експедиції були пошуки і розвідка перспективних нафтогазових структур у Карпатському регіоні та підготовка їх до глибокого буріння. Загалом було підготовлено до буріння 126 об'єктів, на 38 з них відкрито нафтогазові родовища.

Сфера наукових інтересів Д.-М. Н. Лящука — дослідження і впровадження у виробництво інтерференційних систем у сейсмо-

Лящук Дмитро-Мар'ян Несторович

Кандидат геолого-
мінералогічних наук,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у сфері геофізики

розвідці, методів СГТ і широкого профілю. Він розробив теоретичні основи способу інтегрального прийому, довів його високу ефективність для послаблення інтенсивних нерегулярних хвиль-завад.

Під керівництвом ученого група геофізиків створила нову технологію прогнозу покладів вуглеводнів «Діагноз», яка базується на методи взаємодії у досліджуваному середовищі сейсмічного й електромагнітного полів. Спосіб із позитивним результатом випробуваний на 12 відомих родовищах нафти і газу в Карпатському регіоні.

Дмитро Лящук — співавтор монографії «Основи сейсморозвідки», автор і співавтор понад 100 наукових статей, присвячених методиці та техніці геофізичної розвідки, опублікованих у геофізичних журналах і наукових збірниках. Він має чотири свідоцтва на винаходи та патент України на спосіб прогнозу покладів нафти і газу. Член Українського геологічного товариства.

Він нагороджений медаллю ім. В. І. Луцицького.

Народився 26 серпня 1941 р. у м. Долина Івано-Франківської області. У 1965 р. закінчив Львівський державний університет ім. І. Франка за спеціальністю «Геологія і розвідка родовищ корисних копалин». З 1965 до 1969 р. працював у Долинській конторі буріння, де брав безпосередню участь у розвідці й освоєнні нафтогазових родовищ Прикарпаття.

У 1972 р. Б. Й. Маєвський завершив навчання в аспірантурі при Івано-Франківському інституті нафти і газу. У цьому виші пройшов шлях від молодшого наукового співробітника до професора, а в 1996 р. став завідувачем кафедри геології та розвідки нафтових і газових родовищ.

У 1972 р. захистив кандидатську, а в 1994 р. — докторську дисертацію.

Основний напрям його наукової діяльності — дослідження теоретичних та прикладних проблем геології і геохімії нафти і газу, виявлення впливу геодинамічних процесів на формування та нафтогазоносність осадових басейнів, уточнення геологічної будови і наукове обґрунтування перспектив нафтогазоносності окремих локальних структур та глибокозанурених горизонтів, пояснення впливу тріщинуватості порід-колекторів на нафтогазоносність локальних структур і продуктивність свердловин, прогнозування нафтогазоносності надр.

Під керівництвом Бориса Йосиповича виконано низку науково-дослідних робіт з обґрунтування перспектив нафтогазоносності і вибору першочергових перспективних нафтогазових об'єктів та захищено 14 кандидатських дисертацій.

Він є автором і співавтором понад 280 наукових та навчально-методичних праць, зокрема п'яти перших україномовних підручників із грифом МОН України («Нафтогазоносні провінції світу», «Прогнозування, пошуки та розвідка нафтових і газових родовищ», «Математичні методи в нафтогазовій геології», «Наф-

Маєвський Борис Йосипович

Доктор геолого-мінералогічних наук, професор, академік УНГА, фахівець у сфері геології та розвідки нафтових і газових родовищ

тогазова гідрогеологія», «Геологія і нафтогазоносність морських надр»), навчального посібника та восьми монографій (наприклад, «Новітні дослідження геологічної будови і перспектив нафтогазоносності глибокозанурених горизонтів Українських Карпат»).

Протягом 1996–2011 рр. був головою наукової ради геологорозвідувального факультету ІФДТУНГУ, упродовж 2008–2010 рр. — головою секції Наукової ради МОН України за напрямом «Природничі науки». Зараз є головою спеціалізованої ради із захисту кандидатських дисертацій зі спеціальностей «Геологія нафти і газу» та «Геофізика» при ІФНТУНГУ.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ст., пам'ятним знаком ім. Л. І. Лутугіна, золотим нагрудним знаком Співки геологів України. Йому присвоєно звання «Почесний розвідник надр», «Відмінник освіти України». Б. Й. Маєвський — лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, премії голови Івано-Франківської обласної державної адміністрації та голови обласної ради в номінації «Відомий науковець року».